

hvervet med berettigede forventninger om ikke at skulle udsættes for en skat som den nu foreslåede. I det som bilag til nærværende betænkning optrykte brev af 11. marts 1982 fremhæver A. P. Møller, at rederiet aldrig ville være gået ind i opgaven, hvis en lovgivning som den nu foreslåede havde været gældende. Efter en indgående saglig argumentation slutter brevet:

»Bevillingshaverne ønsker afsluttende at understrege, at gennemførelse af en lovgivning som foreslået er imod forudsætningerne for deres virke og på afgørende punkter direkte i strid med deres koncessionsmæssige rettigheder og den forståelse, der har været. Det ville også være i strid med enhver rimelig hensyntagen til den betydelige byrde og risiko, bevillingshaverne og deres partnere igennem årene har påtaget sig.«

Da D.U.C. imidlertid den 19. maj 1981 undlod at fastholde, at en aftale med staten skulle overholdes, er hensynet til D.U.C. ikke så tungtvejende, som det var før maj 1981. Når D.U.C. ikke ville stå fast, må konsortiet tage skade for hjemgæld ved ad den hårde vej at erfare, at når man træffer aftaler med socialisterne, har man blotlagt sig, som Czechoslovakiet blev blotlagt ved Münchenforliget i 1938 om afståelse af Sudeterlandet. Så sent som den 26. februar 1982 (forhandlingerne, spalte 2870 f) har et knusende folketingsflertal omkring SKV-aksen totalt afvist så meget som at ville forhandle spørgsmålet om skattemæssige særregler for A. P. Møller.

Der er derfor intet andet at gøre i det nuværende folketing til imødekomme af A. P. Møllers indvendinger end at fastslå, at D.U.C.s eksempel kan tjene til skræk og advarsel for de firmaer, der overvejer at søge koncession i den danske Nordsø. De må tage med i deres kalkulationer, at beskatningen kan komme til at give statskassen langt større indkomster end, hvad der tilfalder de firmaer, der har løbet den økonomiske risiko. De skal ikke regne med, at den danske stat kan og vil indføre negativ indkomstskat for dem, hvis det går galt. D.U.C. for sit vedkommende kan blot notere bekræftelsen på den historiske erfaring, at som marts 1939 fulgte september 1938, følger april 1982 efter maj 1981. Men der kom også en maj 1945, og det er det eneste, som i disse ulvetider kan give det danske folk et håb.

Men naturligvis bør D.U.C. have rimelige overgangsregler. Fremskridtspartiet vil derfor stemme for ændringsforslag nr. 44, 45, 47 og 50. Når partiet ikke er medforslagsstiller til dem, skyldes det alene, at de forudsætter, at loven træder i kraft i 1982, mens fremskridtspartiet – jævnfør ændringsforslag nr. 39 – ikke ønsker loven ikraftsat før 1. januar 1983.

Disse gigantprojekter og investeringer kan kun løses af meget store virksomheder, der kan tåle milliardtab på dårlige felter. Derfor er sammenligningen med andre erhversgrene uden praktisk betydning og forrentning af den investerede kapital uden mening, fordi det ikke er den almindelige erhvervsdrivende såsom smeden og bageren, der kan deltage i olieeftersøgningen. Disse faktorer taler i retning af, at man ikke her behøver at være helt så overforsigtig som ellers med hensyn til, hvilke fremtidige udgreb over for andre befolkningsgrupper udviklingen kan føre med sig, når man først har givet det første ja til at introducere en særskat.

Olieeftersøgningen kan kun udføres af eksperter, der også arbejder andre steder i verden. Det er derfor kun et spørgsmål, om vor skattelovgivning og bedømmelsen af fremtidens politiske strømninger i Danmark giver disse eksperter troen på, at de kan indtjene det samme ved at drive olieagt i Danmark, som de kan tjene andre steder i verden. Mens fremskridtspartiet altså ud fra den anførte argumentation vil støtte selve skattens vedtagelse, går fremskridtspartiet af al magt imod, at skatteministeren skal opnå noget flertal til med loven som påskud at forøge skattevæsenets i forvejen alt for store personale. Allerede med gældende lovgivning er der rigeligt med personalereserver i skatteministeriet, statsskattedirektoratet og de andre skatteforvaltninger. Men finder skatteministeren, at de mange ansatte ikke kan klare de foreliggende opgaver, er vejen frem under ingen omstændigheder at øge statsunderskuddet ved at skulle have endnu flere til guld papirarbejde. Landets vigtigste reserve – arbejdskraften – skal ikke i stigende – men derimod i stærkt faldende – omfang bruges til sligt, men i stedet overføres til at producere de varer, hvormed vi alene kan tilbagebetale den kæmpegæld, som det elendige styre har påpraktet landet udenlands som indenlands.